

Stanovisko evropského inspektora ochrany údajů k legislativnímu balíčku věnovanému obětem trestné činnosti, včetně návrhu směrnice, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu, a návrhu nařízení o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech

(2012/C 35/02)

EVROPSKÝ INSPEKTOR OCHRANY ÚDAJŮ,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 16 této smlouvy,

s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie, a zejména na články 7 a 8 této listiny,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů ⁽²⁾, a zejména na čl. 41 odst. 2 uvedeného nařízení,

PŘIJAL TOTO STANOVISKO:

1. ÚVOD

1.1 Základní informace

1. Dne 18. května 2011 Komise přijala balíček legislativních nástrojů k ochraně obětí trestné činnosti. Legislativní balíček obsahuje návrh směrnice, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu, (dále jen „navrhovaná směrnice“) a návrh nařízení o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech (dále jen „navrhované nařízení“) ⁽³⁾. Oba návrhy doprovází sdělení Komise o posílení práv obětí v EU ⁽⁴⁾.
2. Evropský inspektor ochrany údajů nebyl konzultován podle čl. 28 odst. 2 nařízení (ES) č. 45/2001, přestože legislativní podnět byl zařazen do seznamu priorit evropského inspektora ochrany údajů pro legislativní konzultace ⁽⁵⁾. Základem tohoto stanoviska je tedy čl. 41 odst. 2 téhož nařízení. Evropský inspektor ochrany údajů doporučuje, aby byl v preambulích přijatých nástrojů uveden odkaz na toto stanovisko.

1.2 Cíle a oblast působnosti legislativního balíčku

3. Evropský inspektor ochrany údajů vítá cíle politiky legislativního balíčku, kterými je v souladu se Stockholmským programem a jeho akčním plánem posílit práva obětí trestných činů a zajistit, že o jejich potřebu ochrany, pomoci a přístupu ke spravedlnosti bude postaráno ⁽⁶⁾.
4. Navrhovaná směrnice má nahradit rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV o postavení obětí v trestním řízení ⁽⁷⁾. Stanoví minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ KOM(2011) 275, resp. KOM(2011) 276.

⁽⁴⁾ Viz sdělení Komise – Posílení práv obětí v EU, KOM(2011) 274.

⁽⁵⁾ K dispozici na internetové stránce EIOÚ (<http://www.edps.europa.eu>) v oddíle: Konzultace/Priority (*Consultation/Priorities*).

⁽⁶⁾ Viz sdělení Komise – Posílení práv obětí v EU, op. cit., s. 2.

⁽⁷⁾ Úř. věst. L 82, 22.3.2001, s. 1. Důvodová zpráva uznává, že ačkoli v této oblasti došlo ke zlepšení, cíle rámcové směrnice nebyly v plné míře splněny.

Navrhovaná směrnice se zejména snaží zajistit, aby se obětem dostalo slušného zacházení, aby byly brány v úvahu zvláštní potřeby zranitelných obětí, aby byla obětem poskytnuta odpovídající podpora a informace a aby se oběti mohly zúčastnit řízení⁽⁸⁾.

5. Cílem navrhovaného nařízení je zajistit, aby se obětem, které v občanské věci požívají ochrany v jednom členském státě, dostalo stejné míry ochrany v jiném členském státě v případě, že se tam odstěhují, aniž by musely projít samostatným řízením⁽⁹⁾. Toto opatření doplňuje návrh směrnice o evropském ochranném příkazu (dále jen „podnět týkající se evropského ochranného příkazu“), který se zabývá vzájemným uznáváním ochranných opatření v trestních věcech. Podnět týkající se evropského ochranného příkazu, k němuž Evropský inspektor ochrany údajů vydal stanovisko v říjnu 2010⁽¹⁰⁾, v současné době projednává Evropský parlament a Rada.

1.3 Cíl tohoto stanoviska

6. Ochrana soukromí a osobních údajů má ústřední úlohu v prostoru svobody, bezpečnosti a práva, jak je stanoveno ve Stockholmském programu, zejména pak v kontextu soudní spolupráce v trestních věcech. V říjnu 2010 vydal evropský inspektor ochrany údajů stanovisko k podnětu týkajícímu se evropského ochranného příkazu, v němž poukázal na potřebu jednotného režimu ochrany údajů, pokud jde o podněty v oblasti soudní spolupráce v trestních věcech⁽¹¹⁾. Při této příležitosti evropský inspektor ochrany údajů zdůraznil, že zpracování údajů v oblasti soudní spolupráce v trestních věcech se vyznačuje zvláštní citlivostí souvisejících osobních údajů a účinky, které může mít zpracování údajů na subjekty údajů⁽¹²⁾. Proto je nezbytné věnovat řádnou pozornost aspektům ochrany údajů souvisejícím s podněty v této oblasti a dle potřeby zavést odpovídající pravidla a ochranná opatření.
7. Podle evropského inspektora ochrany údajů představuje respektování soukromí a osobních údajů zásadní prvek ochrany obětí, kterou mají navrhované nástroje zajistit. Toto stanovisko se proto zaměří na aspekty návrhů týkající se soukromí a předloží náměty na zlepšení nebo posílení ochrany obětí.

2. ANALÝZA NÁVRHŮ

2.1 Směrnice o právech, podpoře a ochraně obětí trestného činu

8. Různá ustanovení navrhované směrnice se přímo či nepřímo zabývají soukromím a ochranou údajů⁽¹³⁾. Obecně řečeno, evropský inspektor ochrany údajů tato ustanovení vítá, protože jejich cílem je ochránit soukromí obětí. Přesto však má evropský inspektor ochrany údajů za to, že standardy ochrany by bylo možné v některých případech posílit a vyjasnit, aniž by byla dotčena jejich povaha minimálních standardů.
9. Připomínky evropského inspektora ochrany údajů se zaměří hlavně na tyto aspekty: 1) článek 23 navrhované směrnice, který se zabývá právem na ochranu soukromí a vztahy s médii; 2) práva obětí na informace a přístup k jejich vlastním osobním údajům; a 3) ochrana důvěrnosti sdělení mezi obětí a službami na podporu obětí. Tyto aspekty budou projednány v následujících pododdílech.

2.1.1 Ochrana soukromí obětí

10. Hlavním věcným ustanovením navrhované směrnice, které se zabývá soukromím, je článek 23 nazvaný „Právo na ochranu soukromí“. Ustanovení čl. 23 odst. 1 uvádí, že „Členské státy zajistí, aby soudní

⁽⁸⁾ Viz sdělení Komise – Posílení práv obětí v EU, op. cit., s. 8.

⁽⁹⁾ Tamtéž.

⁽¹⁰⁾ Stanovisko evropského inspektora ochrany údajů ze dne 5. října 2010 k evropskému ochrannému příkazu a k evropskému vyšetřovacímu příkazu v trestních věcech (Úř. věst. C 355, 29.12.2010, s. 1).

⁽¹¹⁾ Tamtéž, zejména viz oddíl II stanoviska.

⁽¹²⁾ Tamtéž, bod 1.

⁽¹³⁾ Viz zejména 22. bod odůvodnění, který uznává, že ochrana soukromí oběti může být důležitým prostředkem, jak zabránit další viktimizaci; 27. bod odůvodnění, který odkazuje na ochranu osobních údajů přiznanou fyzickým osobám podle rámcové směrnice Rady 2008/977/SVV a Úmluvy Rady Evropy č. 108; článek 21, který se zmiňuje o opatřeních na zamezení zbytečného dotazování týkajícího se soukromého života oběti, který nesouvisí s trestným činem, a opatření, jež umožňují konání soudního jednání bez přítomnosti veřejnosti; článek 23, který se zabývá právem na ochranu soukromí a jednáním médií.

orgány mohly během soudního řízení přijmout vhodná opatření na ochranu soukromí a fotografií obětí a jejich rodinných příslušníků.“ K tomuto ustanovení má evropský inspektor ochrany údajů několik připomínek.

11. Za prvé čl. 23 odst. 1 nepokrývá úplně právo na ochranu soukromí obětí trestného činu. Ustanovení je ve své oblasti působnosti daleko omezenější, protože prostě stanoví pravomoc „soudních orgánů“ vydávat ochranná opatření „během soudního řízení“. Ochrana soukromí by však neměla být zaručena pouze „během soudního řízení“, ale i během vyšetřování a přípravného řízení. Obecněji řečeno, soukromí by mělo být dle potřeby zajištěno od prvního kontaktu s příslušnými orgány a rovněž po skončení soudního řízení.
12. V této souvislosti stojí za to zmínit, že několik mezinárodních nástrojů přijalo v porovnání s čl. 23 odst. 1 náročnější přístup. Například doporučení Rady Evropy Rec(2006) 8 týkající se pomoci obětem trestného činu stanoví, že „[s]táty by měly přijmout vhodná opatření s cílem v co největší míře se vyhnout zasahování do soukromého a rodinného života obětí a chránit osobní údaje obětí, zvláště během vyšetřování a trestního stíhání“ (doplněno zvýraznění)⁽¹⁴⁾. Ostatní nástroje obsahují podobná ustanovení⁽¹⁵⁾.
13. S ohledem na výše uvedené evropský inspektor ochrany údajů doporučuje doplnit do článku 23 první odstavce, který by obecněji uváděl, že členské státy zaručí v co nejvyšší míře ochranu soukromého a rodinného života obětí, jakož i ochranu osobních údajů obětí od prvního kontaktu s úředními orgány a po uzavření trestního řízení. Dále by stávající čl. 23 odst. 1 měl být upraven tak, aby soudním orgánům umožňoval vydávat ochranná opatření i „během vyšetřování trestného činu“.
14. Za druhé čl. 23 odst. 1 neobsahuje žádný náznak obsahu konkrétních opatření, která mohou soudní orgány přijmout na ochranu práva oběti na soukromí. Evropský inspektor ochrany údajů chápe záměr ponechat členským státům v této oblasti maximální míru flexibility. Větší přesnost by však mohla být užitečná. Návrh by zejména mohl uvádět seznam minimálních opatření, která mohou soudní orgány v souladu s vnitrostátními právními předpisy přijímat na ochranu soukromí obětí⁽¹⁶⁾. Tento seznam by mohl zahrnovat například následující kategorie opatření:
 - zákaz zveřejnění nebo omezení zveřejnění informací týkajících se totožnosti a místa pobytu obětí nebo rodinných příslušníků v relevantních případech a za konkrétních podmínek (jak uvádí 22. bod odůvodnění),
 - příkaz k odstranění určitých důvěrných údajů ze spisu nebo zákaz zveřejňování konkrétních informací,
 - omezení zveřejňování citlivých informací v rozsudcích a jiných rozhodnutích, která se běžně zveřejňují.
15. Za třetí článek 23 neobsahuje žádné ustanovení, které by zaručovalo důvěrnost informací v držení veřejných orgánů. V tomto ohledu opět poskytuje užitečné příklady výše citované doporučení Rady Evropy Rec(2006) 8. V bodě 11 doporučení stanoví, že státy by měly požadovat, aby všechny agentury, které jsou v kontaktu s oběťmi, přijaly jasné standardy, podle nichž mohou třetí straně sdělovat informace získané od oběti nebo týkající se oběti pouze pod podmínkou, že oběť dala k takovému sdělení výslovný souhlas nebo k takovému kroku existuje zákonný požadavek či oprávnění. Evropský inspektor ochrany údajů naléhavě žádá zákonodárce, aby do navrhované směrnice podobné ustanovení doplnil.

⁽¹⁴⁾ Bod 10.8 doporučení Rady Evropy Rec(2006) 8.

⁽¹⁵⁾ Viz např. návrh úmluvy OSN o spravedlnosti a pomoci obětem trestných činů a zneužití moci, čl. 5 odst. 2 písm. g), článek 6, čl. 8 odst. 6 písm. g); hlavní směry Výboru ministrů o ochraně obětí teroristických činů, přijaté dne 2. března 2005, bod VIII; hlavní směry týkající se ochrany dětských obětí a svědků trestných činů, ECOSOC Res 2005/20, 2005, body 8(a), 26 až 28.

⁽¹⁶⁾ To je v souladu s přístupem článku 21 o právu na ochranu zranitelných obětí během trestního řízení.

2.1.2 Soukromí a média

16. Čl. 23 odst. 2 stanoví, že „Členské státy učiní opatření, kterými podpoří média, aby přijala a respektovala samoregulační opatření pro ochranu soukromí, osobní nedotknutelnosti a osobních údajů obětí.“ I zde návrh přijal minimalistický přístup v tom smyslu, že pouze odkázal na nástroj samoregulace.
17. Evropský inspektor ochrany údajů chápe důvody k zaujetí obezřetného postoje k tomuto tématu a obecně s přístupem Komise souhlasí. Vztah mezi médii a soukromím je mimořádně citlivý a složitý. Je to také oblast, kde v rámci hranic stanovených Listinou základních práv EU a Evropskou úmluvou o lidských právech mohou hrát různou úlohu odlišné tradice a kulturní rozdíly mezi členskými státy. Tento přístup by byl rovněž zřejmě v souladu se současným rámcem ochrany údajů (článek 9 směrnice 95/46/ES), který členskými státem ponechává určitý prostor, pokud jde o zpracování údajů prováděné pro účely žurnalistiky nebo uměleckého či literárního vyjádření⁽¹⁷⁾.
18. Pokud jde o samoregulaci, evropský inspektor ochrany údajů je přesvědčen, že tento nástroj může hrát důležitou úlohu při sladování soukromí a svobody projevu. Dále čl. 23 odst. 2 odráží přístup, který přijalo doporučení Rec(2006) 8, jež také stanoví, že státy by měly povzbuzovat média, aby přijímala a dodržovala samoregulační opatření s cílem chránit soukromí a osobní údaje obětí⁽¹⁸⁾. Samoregulační nástroje mohou působit i v kombinaci s vnitrostátními rámcovými ustanoveními, tato ustanovení by však měla být v souladu s judikaturou ESLP k článku 10 Evropské úmluvy o lidských právech⁽¹⁹⁾.

2.1.3 Specifické informace a práva přístupu

19. Evropský inspektor ochrany údajů konstatuje, že článek 3 navrhované směrnice, který se zabývá právem obdržet informace od prvního kontaktu s příslušným orgánem, nezmiňuje informace týkající se ochrany údajů. Aby byla zajištěna odpovídající ochrana jejich osobních údajů, měly by oběti ve vhodné době vždy získat všechny informace nutné k tomu, aby mohly plně porozumět způsobu, jakým budou jejich osobní údaje zpracovávány.
20. Evropský inspektor ochrany údajů proto doporučuje doplnit do článku 3 další ustanovení, které upřesní, že obětem by měly být poskytnuty informace týkající se dalšího zpracování jejich osobních údajů v souladu s článkem 10 směrnice 95/46/ES. Kromě toho by měl zákonodárce zvážit zařazení pravidel pro přístup obětí k jejich osobním údajům při současné ochraně oprávněných zájmů týkajících se vyšetřování trestného činu a trestního stíhání.

2.1.4 Důvěrnost sdělení mezi oběťmi a službami na podporu obětí

21. Navrhovaná směrnice uznává právo obětí trestného činu získat podporu od chvíle spáchání trestného činu, jakož i po celou dobu trestního řízení a po jeho skončení, podle potřeb obětí⁽²⁰⁾. Některé kategorie obětí, jako např. oběti sexuálního násilí, trestných činů souvisejících s genderem, rasovou nenávistí či jiných trestných činů z nenávisti nebo obětí terorismu, mohou vyžadovat služby podpory specialistů⁽²¹⁾, včetně podpory psychologické. V těchto případech by měla být sdělení mezi obětí

⁽¹⁷⁾ Článek 9 směrnice 95/46/ES uvádí, že členské státy stanoví pro zpracování osobních údajů prováděné výlučně pro účely žurnalistiky nebo uměleckého či literárního projevu, odchylky a výjimky, pokud se ukáží jako nezbytné pro uvedení práva na soukromí do souladu s předpisy upravujícími svobodu projevu.

⁽¹⁸⁾ Bod 10.9 doporučení Rady Evropy Rec(2006) 8.

⁽¹⁹⁾ Čl. 10 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech dovoluje pouze omezení svobody projevu, která „stanoví zákon“ a která jsou „nezbytná v demokratické společnosti“ při ochraně konkrétních a důležitých veřejných zájmů (jako je národní bezpečnost, územní celistvost, předcházení nepokojům a zločinnosti, zdraví a morálka) nebo při ochraně pověsti nebo práv jiných. Ve svém stanovisku ve věci *Satakunnan* (věc C-73/07, *Tietosuojaarviutettu proti Satakunnan Markkinapörssi a Satamedia*, [2008] Sb. rozh. I-9831) generální advokátka Kokottová správně konstatovala, že „[p]řísné použití ochrany údajů by mohlo citelně omezit svobodu projevu. Investigativní žurnalistika by byla do značné míry vyloučena, pokud by sdělovací prostředky směly zpracovávat a zveřejnit osobní informace pouze se souhlasem dotčené osoby nebo po jejím informování. Na druhou stranu je zjevné, že sdělovací prostředky mohou do soukromí jednotlivců neoprávněně zasáhnout (17). Je tedy třeba nalézt rovnováhu.“ (bod 43).

⁽²⁰⁾ Viz 13. bod odůvodnění a článek 7 navrhované směrnice.

⁽²¹⁾ Tamtéž.

a odborníky poskytujícími služby podpory odpovídajícím způsobem chráněna před zveřejněním. Pokud se tak nestane, může být oběť odrazována od svobodné komunikace se svým poradcem. Evropský inspektor ochrany údajů tedy vítá požadavek v článku 7, podle něhož musí být služby podpory pro oběti „důvěrné“. Je však skutečně nezbytné vyjasnit rozsah a důsledky takové důvěrnosti.

22. Navrhovaná směrnice zejména neupřesňuje, zda by sdělení, která si vymění oběti s poskytovateli služeb podpory, měla být považována za „výsadní“ v tom smyslu, že jejich zveřejnění v průběhu soudního řízení bude vyloučeno či jinak omezeno. Obvykle by tomu tak bylo v případě, že poskytovatel služeb podpory je zdravotník, který podléhá povinnosti zachovat profesní tajemství. Lze si však představit případy, kdy podporu neposkytují odborníci tohoto druhu. V těchto situacích je sporné, zda by oběť byla před zveřejněním chráněna.
23. Evropský inspektor ochrany údajů proto doporučuje specifikovat, že oběť těchto konkrétních trestných činů by měla mít právo v jakémkoli soudním nebo správním řízení odmítnout zveřejnění důvěrných sdělení v rámci komunikace s poskytovatelem služby podpory a že tato sdělení lze předat třetí straně pouze se souhlasem oběti. Obvykle by tomu tak mělo být v jakémkoli trestním řízení, aniž by byly dotčeny oprávněné a rádě odůvodněné zájmy týkající se vyšetřování nebo trestního stíhání (tzn. shromažďování nepostradatelných důkazů soudními orgány).

2.2 Nařízení o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech

2.2.1 Použitelnost právních předpisů o ochraně údajů

24. Jak již bylo zmíněno, navrhované nařízení doplňuje podnět týkající se evropského ochranného příkazu, který se zabývá vzájemným uznáváním ochranných opatření v trestních věcech. Protože se navrhované nařízení týká soudní spolupráce v občanských věcech, které mají přeshraniční důsledky⁽²²⁾, spadá jeho použití do oblasti bývalého prvního pilíře, a proto také do oblasti působnosti směrnice 95/46/ES⁽²³⁾. V případě podnětu týkajícího se evropského ochranného příkazu tomu tak nebylo.
25. Evropský inspektor ochrany údajů proto doporučuje, aby byl odkaz na směrnici 95/46/ES zařazen alespoň do bodů odůvodnění návrhu s prohlášením, že osobní údaje zpracovávané podle tohoto nařízení by měly být chráněny v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kterými se provádí směrnice 95/46/ES.

2.2.2 Informace, jež mají být poskytnuty osobě, která představuje nebezpečí

26. Podle článku 5 navrhovaného nařízení strana, která se hodlá v jiném členském státě dovolávat ochranného příkazu, předloží příslušným orgánům osvědčení. Osvědčení se vydává podle standardního formuláře stanoveného v příloze navrhovaného nařízení. Příloha obsahuje osobní údaje chráněné osoby i osoby, která představuje nebezpečí, například jejich totožnost a místo pobytu, a popis ochranného opatření. Evropský inspektor ochrany údajů uznává, že osobní údaje obsažené v osvědčení podle požadavků v příloze jsou v zásadě přiměřené, podstatné a nepřesahují míru s ohledem na účel, pro který byly shromážděny.
27. Z návrhu však není dostatečně jasné, které osobní údaje chráněné osoby budou sděleny osobě, která představuje nebezpečí, zejména podle článku 13⁽²⁴⁾. V této souvislosti se evropský inspektor ochrany údajů domnívá, že osoba, která představuje nebezpečí, by měla získat pouze ty osobní údaje, které jsou naprosto nezbytné pro výkon daného opatření. Kromě toho by se dané sdělení mělo v co největší možné míře vyhnout zveřejnění adresy či jiných kontaktních údajů týkajících se chráněné osoby⁽²⁵⁾. Takové omezení by mělo být upřesněno v textu článku 13.

⁽²²⁾ Viz článek 81 SFEU, tzn. dřívější článek 65 Smlouvy o ES.

⁽²³⁾ Směrnice 95/46/ES se nepoužije na zpracování osobních údajů prováděného pro výkon takových činností, které nespádají do oblasti působnosti práva Společenství, jaké jsou uvedeny v hlavě V a VI Smlouvy o Evropské unii, a v každém případě na zpracování, které se týká veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu a činnosti státu v oblastech trestního práva (viz článek 3 směrnice).

⁽²⁴⁾ Článek 13 se týká povinnosti poskytovat informace osobě, která představuje riziko.

⁽²⁵⁾ V této souvislosti viz stanovisko evropského inspektora ochrany údajů ze dne 5. října 2010 k evropskému ochrannému příkazu a k evropskému vyšetřovacímu příkazu v trestních věcech, op. cit., body 45–49.

3. ZÁVĚRY

28. Evropský inspektor ochrany údajů vítá cíle politiky obou posuzovaných návrhů a obecně sdílí přístup Komise. Přesto však má za to, že ochranu soukromí a osobních údajů obětí v navrhované směrnici by bylo možné v některých případech posílit a vyjasnit.
29. Pokud jde o navrhovanou směrnici o právech, podpoře a ochraně obětí trestného činu, evropský inspektor ochrany údajů zákonodárci doporučuje:
- zařadit do článku 23 obecné ustanovení o ochraně soukromí a osobních údajů, které by uvádělo, že členské státy zaručí v co nejvyšší míře ochranu soukromého a rodinného života obětí, jakož i ochranu osobních údajů obětí od prvního kontaktu s úředními orgány, po celou dobu všech soudních řízení a po těchto řízeních. Dále by stávající čl. 23 odst. 1 měl být upraven tak, aby soudním orgánům umožňoval vydávat ochranná opatření i „během vyšetřování trestného činu“,
 - upřesnit v čl. 23 odst. 1 seznam minimálních opatření (podle bodu 14), která mohou soudní orgány přijmout na ochranu soukromí a fotografií obětí a jejich rodinných příslušníků,
 - stanovit, že státy mají požadovat, aby všechny orgány, které jsou v kontaktu s oběťmi, přijaly jasné standardy, podle nichž mohou třetí straně sdělovat informace získané od oběti nebo týkající se oběti pouze pod podmínkou, že oběť dala k takovému sdělení výslovný souhlas nebo k takovému kroku existuje zákonný požadavek či oprávnění,
 - zařadit do článku 3 požadavek, aby byly obětem poskytnuty informace týkající se dalšího zpracování jejich osobních údajů v souladu s článkem 10 směrnice 95/46/ES, a zvážit zařazení konkrétních ustanovení o právu přístupu oběti k jejím osobním údajům,
 - vyjasnit oblast působnosti požadavku na důvěrnost služeb podpory obětí podle článku 7 specifikováním toho, že oběť má právo v jakémkoli soudním nebo správním řízení odmítnout zveřejnění důvěrných sdělení v rámci komunikace s poskytovatelem služby podpory a že tato sdělení lze v zásadě předat třetí straně pouze se souhlasem oběti (viz konkrétně body 22–23).
30. Pokud jde o navrhované nařízení o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech, evropský inspektor ochrany údajů zákonodárci doporučuje:
- zařadit alespoň do bodů odůvodnění návrhu odkaz na směrnici 95/46/ES s prohlášením, že osobní údaje zpracovávané podle nařízení by měly být chráněny v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kterými se provádí směrnice 95/46/ES,
 - v článku 13 jasně uvést, že osobě, která představuje nebezpečí, by měly být sděleny pouze ty osobní údaje chráněné osobou, které jsou naprosto nezbytné pro výkon daného opatření. Dané sdělení by se mělo v co největší možné míře vyhnout zveřejnění adresy či jiných kontaktních údajů týkajících se chráněné osoby.

V Bruselu dne 17. října 2011.

Giovanni BUTTARELLI
zástupce evropského inspektora ochrany údajů
